

1er ACCÈSSIT JOVE

LAURA CASAS I CALABUIG

UN BOCÍ DE FELICITAT

Sóc a l'autobús i penso quantes vegades algú s'ha assegut en aquest mateix lloc des d'on veig passar el temps per la finestra mentre ningú fa res per pararlo. La gent puja i baixa fent camí però ningú va enlloc. Hi ha una mare amb el seu fill que corren entre bosses de l'escola, d'esport, entrepans i sucs de mitja tarda; una parella de gent gran s'ha aturat un moment per agafar forces i poder seguir; un grup de nens s'esperen al semàfor mirant a banda i banda si poden passar tot i que la llum els indiqui el contrari; un ciclista que de cop i volta passa d'anar per la cera a entrar a l'asfalt per guanyar temps; gent esperant fora una botiga que s'aixequi la persiana que avui, segurament per equivocació, està trigant més de l'habitual; una colla de joves asseguts en un bar, n'hi ha que xerren, d'altres observen interessats alguna pantalla. Alguns que tot i caminar lentament passen veloços cap al seu objectiu i d'altres que tot i avançar fent soroll només aconsegueixen passar sense que es noti; que com a costum usen el temps com aquella vareta d'encens que ens encega fins que un cop consumida, només les cendres ens recorden que s'ha acabat la nostra oportunitat. Això em fa pensar en l'avia i la seva vareta, la seva oportunitat de ser feliç.

Ara fa 3 mesos va morir la meva àvia, una dona dolça, carinyosa i estimada per tothom pel seu coratge, la seva manera de dir les coses i per la quantitat de fortalesa que havia tret del seu petit cos al llarg dels seus 92 anys. Havia dedicat la vida a tothom, a tothom menys a ella mateixa; ni als seus vicis, ni a les seves manies ni desitjos. Havia deixat de sortir a treballar cada dia per fer el triple de coses a casa, mirant cada matí per la finestra com altres dones es vestien i anaven a fer la seva feina, a guanyar diners per elles mateixes. Havia patit per tothom, escoltat els problemes de la gent, buscat remei pels mals moments dels altres i cedit la seva espatlla perquè hi quedessin les penes que regalimaven dels ulls de la gent que estimava. Havia dit que estava bé quan li calia un cabàs d'ànims i havia dit que alguna cosa no li agradava quan això era el que necessitaven aquells a qui donava la vida, aquells a qui havia decidit dedicar cada trosset del seu temps. S'havia deixat la pell per estimar tothom qui entrava en la vida dels seus fills, als qui es convertien en amics del seu marit, als qui es casaven amb els seus nebots i nebodes i sobretot, per ells estava disposada a deixar de fer-ho. Havia cuidat tothom que es posava malalt i amagat tot dolor que el seu cos sentís, i tot aquell que la seva ànima li fes passar. Havia estat trista sola. Havia tingut por, sola. Plorat, sola. Però sempre rigut i viscut acompanyada d'aquells a qui estimava. S'havia fet gran pensant que seria feliç sempre que la gent que estimava fos feliç.

La veritat és que a hores d'ara no sé si va ser feliç, no crec que ho arribi a saber mai; només sé que quan ens va deixar vaig decidir que a partir d'aquell moment jo controlaria el meu temps. Li ho devia. Des de llavors estimo a la meua manera, no tal i com es diu que s'ha de fer. Ho faig de manera sincera, estimo a tot aquell que em respecta, a mi, al meu temps i als meus desitjos.

N'hi ha que els volen compartir amb mi, n'hi ha que només són el suport perquè un dia els aconseguixi, o si més no perquè no em rendeixi mai. Ara sé, que com ho feia la meua àvia, riuré acompanyada i viuré envoltada de gent, però seran aquests els qui em regalaran l'abraçada perquè hi buidi els mals moments i els mateixos que deixaran de creure en allò que m'ha fet mal.

Aquelles per qui jo donaré el meu temps quan ho necessitin i seré allà encara que no m'ho demanin.

Des de llavors m'he sentit mestressa dels meus fets, sé que quan acabi sabré el perquè de cada mica de cendra que resti en el cremador de fusta, n'estaré orgullosa. La major part d'aquest temps m'ha portat alegria, però també m'he sentit trista i he perdut amics; ho he fet acompanyada. He descobert les persones que veritablement eren a la meua vida pel que podem construir juntes i no pel que jo feia per elles.

M'he adonat que estava perduda entre les ganes de complaure a tothom.

Ja he arribat a la meua parada, me les manejo per sortir amb la gent que vol baixar abans que ningú i deixo enrere l'autobús convençuda que he après a viure abans que moltes de les persones que passen pel meu costat amb presses; i que ho he fet gràcies a l'àvia, que sense ser aquí m'ha donat de nou un bocí de la seva felicitat.

Pseudònim: Abril